

XV. Revelarea în Fiul

Ar însemna o cutezanță nebună și o lipsă de respect grosolană, dacă s-ar încerca să se pătrundă în tainele Trinității sau să se cerceteze adâncimea Persoanei binecuvântate a Fiului. Pe de altă parte ar fi o desconsiderare a harului divin să minimalizezi astfel de revelații despre El Însuși, pe care El în harul Său ni le-a dat. Ceea ce a fost revelat este necesar pentru maturizarea completă a naturii spirituale, pentru ca Tatăl să poată primi de la noi acea adorare în adevăr, pe care El o caută; și pentru ca noi în adorarea adusă de noi să adorăm conștienți pe Acela pe care noi Îl cunoaștem pe baza propriei Sale revelări în Fiul (Ioan 4.22).

Importanța revelării

Cu smerenie vrem să primim comunicările Tatălui și Fiului, care sunt păstrate în Scriptură pentru adâncirea părtășiei noastre. Este o mângâiere minunată să ne gândim că adevărurile cele mai profunde ale Scripturii se învață în mod personal. Ele ne sunt făcute cunoscut nu pe table de piatră, așa cum este Legea, ci în Persoana lui Hristos Însuși. Să cunoști pe Fiul înseamnă să cunoști și pe Tatăl (Ioan 8.19). Noi respectăm și „împlinim” cuvintele Sale; ele sunt pentru noi „mai dulci decât mierea și decât fagurul de miere”. Însă Domnul Isus este Însuși ceea ce El a învățat. Așa a zis El iudeilor, când a răspuns la întrebarea lor: „Cine ești Tu?”: „Ceea ce (sau: absolut) *de la început vă spun că sunt*” (Ioan 8.25). Astfel Fiul devenit om era Însăși întruparea a ceea ce El avea de comunicat atunci când a venit în lume. „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl*”. Acest adevăr este valabil pentru El acum în glorie. Pavel avea înaintea sa ca motivație „*prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu*” (Filipeni 3.8,10). Și străduința normală a întregii Adunări este să ajungă cu ajutorul practicării comune a darurilor lui Hristos Însuși la „*cunoașterea Fiului lui Dumnezeu*” (Efeseni 4.13).

Prezentarea adevărului înaintea ochilor oamenilor în această formă personală vie este denumită în Scriptură uneori ca „*înștiințare*” sau „*revelație*”. Noi citim despre „*Dumnezeu revelat în carne*” și „*Fiul lui Dumnezeu a fost revelat*”. Înainte să studiem contextul în care se găsește această expresie, este necesar să înțelegem sensul cuvântului.

A revela (phaneroo) înseamnă să aduci la lumină ceea ce până acum a fost ascuns. „Revelarea” nu conține niciodată o trecere de la o stare de inexistență la o stare de existență. De exemplu tu nu poți numi fabricarea primei locomotive revelarea ei, căci cuvântul are ca premisă de la sine înțeleasă că locomotiva a existat deja mai dinainte, dar nu era încă revelată, așa că în acest caz sau în cazuri asemănătoare cuvântul nu poate fi folosit.

De aceea revelarea arată că există un moment în istoria unei persoane sau a unui lucru în care ea sau el trece dintr-o viață ascunsă într-o viață publică sau vizibilă. Biblia vorbește despre „*Dumnezeu revelat în carne*”. Revelarea a avut loc în momentul când Acela, care era Dumnezeu, a luat trup de carne și a fost văzut de oameni și de îngeri. De asemenea se spune, că Fiul lui Dumnezeu a fost revelat. El, Cel care era Fiu, și ca Fiu era necunoscut și nevăzut, S-a arătat sau a fost revelat „*într-o fire asemănătoare cu a păcatului*”.

Drept urmare noi trebuie să recunoaștem, dacă vrem să dăm Fiului onoarea care I se cuvine, că El era Fiul lui Dumnezeu înainte ca El să fie revelat. Mărturisirea corectă și care se cuvine este să-L recunoaștem în poziția acordată Lui de Duhul Sfânt în Cuvântul lui Dumnezeu. Să tăgăduiești filiațiunea Lui înainte de întruparea Lui ca Om ar însemna să tăgăduiești înțelesul clar al „revelării” în sensul în care Biblia folosește cuvântul, și să jefuiești pe Fiul lui Dumnezeu de această glorie revelată. *Deoarece El era din veșnicie Fiul lui Dumnezeu, El a fost revelat public și vizibil în carne pentru scopul lucrării Sale ca Mijlocitor* (1 Ioan 3.8).

Revelat în carne

„Revelat în carne” este o expresie biblică pentru întruparea ca Om. Această expresie o găsim în 1 Timotei 3.16, acest loc remarcabil: „*Și fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu a fost revelat în carne ...*”. Nu este necesar să ne referim aici la un alt mod de exprimare: „El, Cel care ...”; căci sensul versetului este în ambele cazuri același. Este numai unul singur despre care se putea scrie că El a fost revelat în carne. Alte locuri din Scriptură confirmă că *era Fiul lui Dumnezeu, Cel care a fost revelat în carne*; și El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.

S-ar putea spune la modul cel mai general despre omenire, că ea este carne, căci toți oamenii sunt în mod natural născuți din carne (Ioan 3.6). Dar Cuvântul *a devenit carne* (Ioan 1.14). Întruparea ca Om era o revelare a Cuvântului, a Aceluia care era la început, care era la Dumnezeu și care era Dumnezeu (Ioan 1.1). A fost un timp când El a luat trup de carne și drept urmare a fost „revelat”, o perioadă de timp în istoria acestui Unul, care exista înaintea oricărei creaturi ca și Cuvântul veșnic și nevăzut pentru creație.

Cuvântul „revelat” ne îndreaptă gândurile instantaneu de la momentul când El a devenit Om sau a luat trup de carne, spre înapoi în trecut, oricât de minunat ar fi acest eveniment al întrupării ca om. Acel Unul, care a devenit vizibil, este Același, care a fost nevăzut, căci nu a existat nici o schimbare în Persoana Sa, atunci când El a fost revelat. „Cel nesfârșit și nevăzut” a devenit vizibil atunci când a fost revelat în carne, El, Cel care „*locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia*”, a venit și „*a locuit printre noi, plin de har și de adevăr*”, „*Chipul Dumnezeului Cel nevăzut*”.

Revelarea și mijlocirea

Va fi bine dacă ne vom aminti că în Scriptură realitatea întrupării ca Om este strâns legată cu scopul ei. Întruparea ca Om în sine nu este împăcare. Realitatea revelării Unuia, pe care oamenii nu L-au văzut, și nici nu puteau să-L vadă, este minunată. Însă țelul revelării divine, a adevăratei „Theophani” (arătarea lui Dumnezeu), trebuia să asigure gloria deplină a lui Dumnezeu în acțiunea Sa în har și dreptate cu omul păcătos. De aceea Fiul lui Dumnezeu, care a fost arătat, este Mijlocitorul între Dumnezeu și om.

Revelarea și mijlocirea stau în strânsă legătură în învățătura Noului Testament, mijlocirea rezultă din revelare și ambele sunt „în carne”. Revelarea lui Dumnezeu între oameni era „în carne” (1 Timotei 3.16) și „*Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni*” era de asemenea în carne, căci El este „*Omul Hristos Isus*” (1 Timotei 2.5). Și El „*S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți*”. *Mijlocirea* Sa includea nu numai arătarea Sa în asemănarea cu trupul (carnea) păcatului, ci și jertfirea Sa Însăși. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 4.10) și „*nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*” (1 Ioan 2.2).

În scrierile apostolului Ioan se pare că Duhul Se preocupă cu precădere cu lucrarea de răscumpărare făcută de Acela care a fost revelat. De exemplu, El explică, că scopul revelării Fiului lui Dumnezeu era îndepărtarea păcatelor noastre și nimicirea lucrărilor marelui împotrivor. El spune: „*Știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat*”, și în continuare: „*Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului*” (1 Ioan 3.5,8). În mod asemănător Pavel leagă lucrarea Sa de răscumpărare cu revelarea Sa și spune: „*acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa*” (Evrei 9.26).

Toate aceste locuri biblice se referă la lucrarea de mijlocire a Aceluia care a fost revelat. Ele se unesc, ca să constate că *El, Cel care a fost revelat în timp ca Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, era Fiul lui Dumnezeu înainte de revelarea Lui în timp*; și de aceea El era Fiul în veșnicie. Relația Lui originală și esențială ca Fiul în Dumnezeire a fost revelată în carne, și după ce El a fost revelat în felul acesta și Duhul Sfânt a făcut cunoscut faptul acesta, atunci ce orbire și împietrire a inimii trebuie să fie, ca să tăgăduiești această relație!

Revelarea comorilor ascunse

În visteria casei Tatălui sunt păstrate lucrurile cele mai adânci și mai prețioase ale veșniciei, nedescoperite de ochiul omului și necunoscute de inima omului. Toate „*lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru*” (Deuteronom 29.29), care revelează toată buna Sa plăcere celor cărora El vrea.

Acum nu ne ocupăm cu revelarea căilor lui Dumnezeu cu oamenii, care se referă la guvernarea pe pământ. Mult mai presus decât aceste planuri stau adevăruri care se referă la existența veșnică a lui Dumnezeu, care în mod necesar erau ascunse de ochii și inima creaturii. Ce este Dumnezeu, trebuie să fie mult mai acoperit și mai profund decât ceea ce vrea El să facă: „*oare nu este ascuns lucrul acesta la Mine, pecetluit în comorile (sau: visteria) Mele?*” (Deuteronom 32.34).

În zilele Noului Testament au fost revelate multe comori deosebite ale înțelepciunii cerești și cunoașterii, care sunt în legătură cu Dumnezeu și Fiul Său. Chiar și în timpul acela o astfel de cunoaștere supranaturală a fost ascunsă de înțelepții și pricepuții pământului, dar au fost revelate de Tatăl, de Domnul cerului și al pământului, „pruncilor” (Matei 11.25). Astfel comorile ultimelor revelații ale lui Dumnezeu sunt incluse în „taina”, în adevărul referitor la Hristos și Adunare, care au fost încredințate lui Pavel (vezi Coloseni 2.2,3). Adunarea a fost făcută purtătorul acestor adevăruri deosebite, care până acum au fost păstrate secret în arhiva cerească. Dorim ca din multele adevăruri revelate să scoatem pe scurt în evidență următoarele:

1. *Planul veșnic și harul lui Dumnezeu au fost revelate.* Apostolul Pavel explică, că Dumnezeu ne-a chemat „după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei, dar care a fost descoperit acum” (2 Timotei 1.9,10). Timpul pentru această revelare a venit abia atunci când Mesia Însuși S-a prezentat lui Israel conform făgăduinței și prorociei și a fost batjocorit și răstignit de națiuni. Această respingere rea a Împăratului și Salvatorului lor era prevăzută în „*planul hotărât și cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu*”.

Drept urmare de la început era prevăzut de Dumnezeu „ceva mai bun”. Deoarece încăpățânarea omului a zădărnicit introducerea binecuvântărilor făgăduite pentru pământ, Dumnezeu Și-a propus să lase parcurs liber râului Său de har și să ne dăruiască binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos Isus. Pe parcursul veacurilor a fost păstrată tăcere cu privire la chemarea cerească a Adunării, dar acum taina cerească păstrată cu grijă a fost revelată, prin aceea că ea a fost făcută cunoscut prin scrierile profetice (Romani 16.25-27).

2. *În Hristos Isus a fost revelată acum viața.* Apostolul Ioan a fost ales de Duhul Sfânt să prezinte în scrierile sale revelarea actuală a vieții în Hristos Isus. Mereu întâlnim expresia „descoperire” (revelare): „*viața a fost arătată*” (1 Ioan 1.2). Ea nu era o viață care cu puțin timp înainte a fost chemată la existență, ci era o viață prezentă în Fiul din veșnicie și care până acum, când a fost descoperită, era ascunsă. Însușirea ei caracteristică este „*părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos*” (1 Ioan 1.3); și această părtășie este pentru noi!

Aici este deci scoasă la iveală din casa comorilor veșniciei o altă taină nespuse de prețioasă și este făcută cunoscut acum familiei lui Dumnezeu. Din zilele lui Adam era pe pământ o viață pătată de păcat, însă nimeni nu a văzut această viață veșnică, care era la Tatăl, până când ea a fost arătată în Fiul, care a luat chip de Om. Această viață veșnică era totdeauna la Tatăl, dar în aceste ultime zile ea a fost revelată printre oameni prin Acela care este „*Dumnezeu adevărat și viața veșnică*”. Această viață a existat dintotdeauna, căci ea este „în Fiul”, dar ea a fost ascunsă oamenilor până când El a fost revelat, Acela despre care Ioan a mărturisit cu privire la sine și la aceia, care împreună cu el au fost martori oculari: „*Viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată*” (1 Ioan 1.2).

3. *Dragostea lui Dumnezeu a fost acum arătată.* Dragostea lui Dumnezeu, care este vestită în Evanghelie, nu a luat naștere de curând. Ea era ascunsă, dar ea a fost acum revelată. Ioan se preocupă cu acest aspect al dragostei. El ne învață, că „*dragostea este din Dumnezeu*” și că „*Dumnezeu este dragoste*” (1 Ioan 4.7,8). Dumnezeu Însuși este originea, izvorul inițial al dragostei: El este dragoste.

Deoarece este așa, că dragostea este natura propriu-zisă a lui Dumnezeu, această dragoste a lui Dumnezeu este de nepătruns, de neînțeles, de neajuns la ea de către creatură, așa cum natura divină trebuie să fie în mod necesar. Acum însă comoara cea mai de preț a casei Tatălui a fost revelată, ea s-a arătat în mod demn și minunat în Fiul întrupat ca Om.

„*Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El*” (1 Ioan 4.9).

Această revelare este pentru noi foarte simplă în rezultatele ei și bogat binecuvântată. În ce fel cunosc membrii familiei lui Dumnezeu dragostea veșnică a lui Dumnezeu, așa cum ea se odihnește pe ei și lucrează asupra lor? Ei o primesc în ei înșiși, când se gândesc la ea și o contemplă acolo, așa cum ea a fost revelată și putea fi revelată numai în Persoana singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Revelație nespus de mare

Între toate frumusețile care ne întâmpină cu strălucirea lor – așa cum prin credință noi putem vedea pe Fiul dragostei Sale – vedem în gloria Acestui mult preamărit *dimensiunea nesfârșită* în care El a făcut cunoscută dragostea lui Dumnezeu. Am putea să ne întrebăm, în ce măsură dragostea nesfârșită a lui Dumnezeu s-a desfășurat în această lume sărmană. Pe de o parte stă dimensiunea nemărginită a dragostei lui Dumnezeu, care a fost prevăzută pentru a fi revelată, pe de altă parte pentru primirea ei stă vasul minuscul al inimii omenești. Se limitează plinătatea veșnică a dragostei divine la umplerea paharului nostru mic, și apoi să oprească răspândirea ei, așa cum a fost cu uleiul la văduvă? O, nu; o revărsare limitată a dragostei Sale nu era în voia lui Dumnezeu. Dragostea Sa nemărginită a fost revelată în dimensiunea ei extremă spre glorificarea Numelui Său și spre bucuria inimii Sale. Este voia Sa, ca noi să cunoaștem dragostea, care întrece înțelegerea, și ca noi să avem parte de plinătate deplină în Isus Hristos, Fiul Său. În El, *în Cel care locuiește toată plinătatea Dumnezeirii, locuiește dragostea lui Dumnezeu*, care în caracterul ei, în lucrarea ei este mai presus de orice minte omenească. Dragostea, care locuiește în El, este dragostea cu care Tatăl a iubit pe singurul Său Fiu înainte de întemeierea lumii; cu toate acestea noi avem voie să spunem, că noi toți am primit din această plinătate copleșitoare.

Revelarea în Fiul

Aptitudinea Fiului lui Dumnezeu de a revela Numele Tatălui (Ioan 17.6) se bazează pe propria Lui relație cu Tatăl Său dinainte de întruparea Lui ca Om. Propriile Lui cuvinte, cu care El S-a revelat, erau: „*Am ieșit de la Tatăl ... acum las lumea, și Mă duc la Tatăl*” (Ioan 16.28). Mai mult chiar, cu toate că aici jos avea haina simplă a omului, relația Sa de Fiu a rămas nevătămată. El vorbește despre Tatăl ca „*Tatăl Meu*”, și când El I Se adresează, El vorbește despre Sine Însuși ca „*Fiul Tău*”.

Întruparea ca Om nu a întrerupt și nu a slăbit legătura veșnică dintre Tatăl și Fiul. Tot timpul revelării Sale Ei au fost în cea mai intimă părtășie Unul cu Celălalt. Ucenicii Lui L-au părăsit, dar El nu era singur, căci *Tatăl era cu El* (Ioan 8.29; 16.32). El a spus: „*Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine*” (Ioan 10.38; 14.10); și vorbind despre lucrarea Lui, El a spus: „*Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări*” (Ioan 14.10).

Aceste afirmații ar suna contradictoriu și ciudat chiar dacă ele ar fi rostite de cei mai mari oameni, dar ca exprimări ale lui „*Dumnezeu revelat în trup (carne)*” ele sunt minunat de potrivite

și educative. Fiul era în părtășie conștientă cu Tatăl, căci El a spus: „*Eu și Tatăl una suntem*” (Ioan 10.30). El a revelat deplin conștient Numele Tatălui, căci El a spus: „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14.9).

Desigur bogăția și plinătatea revelării Tatălui de către Fiul se baza pe relația veșnică a Fiului. În aceasta consta diferența radicală între Fiul și mulții robi ai lui Dumnezeu. Ultimii au fost însărcinați cu misiunile lor diferite și fiecăruia dintre ei i s-a încredințat un anumit mesaj deosebit. Ei au rămas subordonați, oricât de mare ar fi fost demnitatea lor în timp.

Avraam a fost numit prietenul lui Dumnezeu, și Iehova i-a făcut cunoscut planul referitor la apropiata distrugere a cetăților din câmpie (Geneza 18.17). Iehova a vorbit cu Moise, mijlocitorul lui Israel, față către față, așa cum vorbește un om cu prietenul lui (Exod 33.11). Aceasta era o mare cinste pentru doi fii ai oamenilor, încă cu toate acestea niciodată ei nu au depășit poziția lor inițială, așa cum dovedesc relatările despre greșelile și lipsurile lor.

Cât de nepotrivite și de rele ar suna din gura lui Avraam cuvintele: „*Cine m-a văzut pe mine a văzut pe Cel Atotputernic!*” Dar când Domnul nostru a spus: „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl*”, cât de corectă și de binecuvântată a fost afirmația buzelor Sale!

Nici Moise nu ar fi îndrăznit să spună: „*Eu și Iehova suntem una*”; însă Domnul a spus (nu, „*Tatăl Meu și Eu suntem una*”, ci): „*Eu și Tatăl una suntem*”. Nu totdeauna Numele Domnului stă pe primul loc, căci în alt loc El spune: „*Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez*” (Ioan 5.17). Fiecare afirmație este frumoasă și la locul ei este potrivită, deoarece toate afirmațiile Sale se unesc în a prezenta Personalitatea divină a Fiului pe pământ ca Trimis al Tatălui.

Nimeni în afară de „*Dumnezeu revelat în trup*” nu putea avea o astfel de pretenție și să scape de soarta blasfematorilor. Dacă studiem felul acestei revelații minunate, cu siguranță putem spune împreună cu cei salvați ai lui Israel: „*Domnul a făcut lucrul acesta; și este o minunăție înaintea ochilor noștri*” (Psalm 118.23). Fiul a venit din cer pe pământ (Ioan 6.33) ca să reveleze pe Tatăl, celui căruia voia El să-L reveleze (Matei 11.27). Deoarece El S-a coborât din cer, El a mărturisit ce a văzut și ce a auzit (Ioan 3.31,32).

Cuvintele Fiului erau: „*Eu spun ce am văzut la Tatăl meu*” (Ioan 8.38). Caracterul revelării făcute de El se baza pe faptul că înainte de venirea Lui în lume El era la Tatăl. Fiul era deplin conștient de prezența Lui veșnică la Tatăl și de gloria, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, și El a depus mărturie despre ea (Ioan 17.5), pentru ca noi să credem, că Tatăl a trimis pe Fiul, și, dacă noi credem aceasta, să adorăm pe Tatăl și pe Fiul.